

HET HOLLANDSCH DIEP

DE HEMEL DUISTERT. HET LAATSTE licht van Westerkim schemert in zilvrig-glinstrend weerkaatsen wijd uit over rusteloos golvend watervlak, een zee gelijk.

Het dralend duister geeft in den uitvloeienden schemerglans het diep met z'n weglijnende oevers een geheimzinnig aanzien. Dorre steenklompen krijgen levende vormen en steken als dreigende draken spitse puntige tongen belust vooruit.

Het golvend glinsterend ver fluistert van donkere machten, oprijzend uit de onzichtbare diepten; angstig piept de praam met den voorsteven langs de donkere ducdalf.

Stompen van afgeknapte oeverpalen steken waar-schuwend op, beneden uit het diep hunkert de eeuwige honger naar vervullen van eindeloos begeeren en het voortgezweepte water vloeit golvend voort, rusteloos — rusteloos voorbij en keert nimmer.

Aan verren einder dreigen donkere banken van zwarte wolken en sombere gedaanten grijpen met gapende muilen; hooger op langs 't donkrend gewelf, jagen losse wolkenlierten in dolle vaart over het deinend diep — is het een ontvluchten aan den greep van eeuwigen honger, die loert uit wervelwind en water?

Eenzame oevers vervagen in 't wegstervend ver, spookachtig glijden kleine lichtjes, wiegend, langs 't woelige water; schurend schaaft 't gegolf langs kei en brugpijler en klotst heftig op, schuimspattend; uiteengeslagen en vernietigde kracht.

De wind huilt door de ijzeren bogen en het randwerk van het bruggebouw; morrend vragend of angstig klagend in de eenzame verlatenheid boven de welvende golven van het donk'rende diep.

✂ ✂

Hollandsch Diep, grootsch is uw machtige vloed en geheimzinnig uw sproken in schemeravond bij duisterende verten.

Duizenden jaren stuwdet ge uw vloed van water langs Brabants kust, dansten over uw rug de honderdtallen schepen, voerend hun last naar veilige ree.

Rotterdam zaagt ge uitgroeien tot wereldkoopstad, de trots van Holland, de bakermat van Neerlands transitohandel. Wie zal de talrijke offers noemen, die in uw grijzende diepten wegzonken, wijde vloed!

Met uw bondgenoot den wilden Noordwester kent uw razen geen grenzen en donderend slaat en geeselt ge Hollands kusten en Brabants oevers.

Uw stem dempt de weeklacht van den in uw golfgebruis wegzinkenden zeeman.

Uw watermassa jaagt ge straks onveranderd en ongevoelig voort over het graf van de in uw vloed ondergegane menschenlevens, — 't zij het eenvoudig schippersgezin, — 't zij de Prins van Oranje.

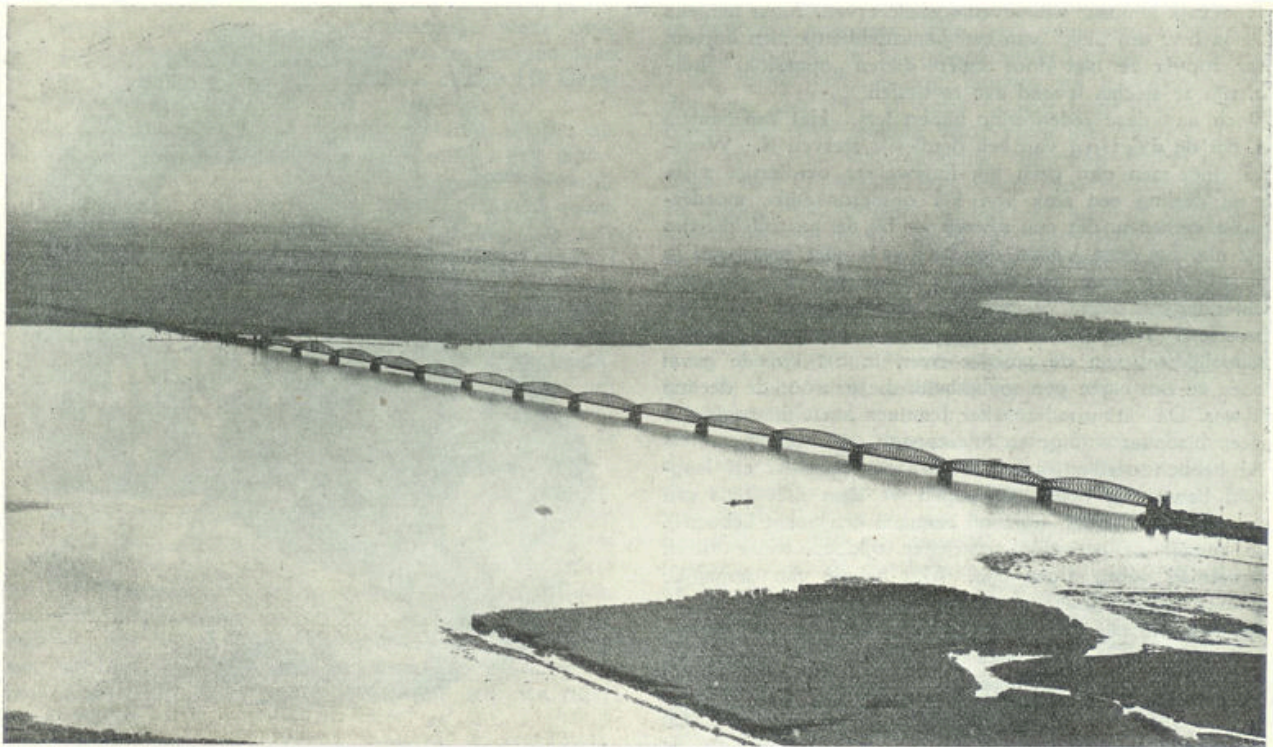
Trotsch moge de mensch in z'n vaarttuig rijden op uw rug — als ge hem in dartelen overmoed of wilde woede afwerpt — is zijn ondergang gewis.

En nu — treurt ge nu, Hollandsch Diep, bij de gedachte, dat uw zuidelijke bureu straks, om u heen, den ouden roem en trots van Holland zullen neerhalen?

Ja, Holland mint u en gij mint Holland. Daverend dreune de dreigende donder van uw deinenden vloed uw liefde uit voor het oude welbekende en lage land aan de groote zee:

Holland, mijn land met uw krachtige zonen,
Land van mijn leven, mijn trots en mijn eer,
Laat mij in dondren of fluistren u toonen,
Dat ik uw liefd' en uw leiding begeer.
Holland, dat 'k steeds in m'n zangen verhief,
Holland, mijn Holland, u heb ik slechts lief.

H. W. A.

Luchtfoto K. L. M.

BRUG OVER HET HOLLANDSCH DIEP